

ת"פ 522/11/15 - מדינת ישראל נגד ד פ

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

03 מאי 2016

ת"פ 522-11-15 מדינת ישראל נ' פ (עציר)

מדינת ישראל צ צ צ

צ צ צ

צ צ צ

צ צ צ

בעניין:

המאשימה

ע"י עו"ד שחר מלול

נגד

ד פ (עציר)

הנאשם

ע"י עו"ד אריאל הרמן

גזר דין

הנאשם, רווק כבן 24, הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 + 335(א1) לחוק העונשין.

בחלק הכללי לכתב האישום נטען, כי הנאשם היה בן זוגה של א.א, ילידת חודש יולי 1996, ובמועד האירוע, הייתה המתלוננת בחודש הרביעי להריונה. הנאשם הוא אבי העובר שברחמה והוא לא היה מעוניין שהמתלוננת תמשיך את ההריון, לפיכך ביקש ממנה לבצע הפלה.

מעובדות כתב האישום עולה, כי בתאריך 26.10.15, התקשר הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי בכוונתו להגיע לביתה כדי לשוחח עמה. המתלוננת אמרה לנאשם שאינה מעוניינת בכך, אך הנאשם בכל זאת הגיע ברכבו לביתה של המתלוננת וביקש ממנה לעלות על רכבו. לאחר שהמתלוננת נכנסה לרכבו, נעל הנאשם את דלתות הרכב, לקח את הטלפון הסלולרי שלה ונסע במהירות מהמקום.

לאחר זמן קצר, ובעודו נוהג במהירות גבוהה, לחץ הנאשם בחוזקה על הבלמים ואמר למתלוננת שבכוונתו לגרום לה להפלה טבעית.

הנאשם המשיך בנהיגה ובדרך הכה את המתלוננת מכות אגרופי בבטנה תוך שאמר לה "אם לא עשית עד עכשיו הפלה, אני יעשה לך הפלה טבעית".

בהמשך הנסיעה, הצליחה המתלוננת למשוך את בלם היד ולכבות את מנוע הרכב וניסתה לקחת את הטלפון הסלולרי

שלה, אך הנאשם הכה בה מכות אגרופ בפניה, בבטנה ובגבה ונשך אותה בכתפה הימנית.

בהמשך כתב האישום נטען, כי המתלוננת הצליחה לקחת את הטלפון שלה וביקשה לחייג למשטרה, אך הנאשם חטף את הטלפון מידה והשליך אותו אל מחוץ לרכב לשיחים. המתלוננת יצאה מהרכב והרימה את הטלפון הסלולרי, אך לבקשת הנאשם שאמר לה שהוא "על תנאי" נמנעה מלטלפן למשטרה והנאשם החזיר את המתלוננת לביתה שבבית שמש.

הנאשם הודה, כי כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלוננת סימני המטומות תת עוריות בבטן ורגישות באזור הבטן. כמו כן, נגרמו למתלוננת סימן נשיכה בכתפה הימנית אחורית, סימן המטומה בגב, פצע בשפה הפנימית העליונה ושריטות על אצבעות ידה.

כאמור, הודה הנאשם, כי במעשיו אלה חבל במתלוננת, שהייתה במועד הרלוונטי בת זוגו, חבלה חמורה שלא כדיון.

הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש והצדדים הודיעו כי יהיו חופשיים בטיעוניהם לעונש.

כמו כן, הוסכם כי יוגש תסקיר מטעם שירות המבחן.

כאן מן הראוי להתייחס באריכות לתסקיר שירות המבחן.

שירות המבחן ציין, כי בתאריך 1.4.2015 חויב הנאשם לבצע 300 שעות שירות לתועלת הציבור וכן הוטל עליו צו מבחן בגין עבירות רכוש ואולם (טרם מעצרו הנוכחי), הנאשם ניתק את הקשר עם שירות המבחן וביצע בסך הכל 16.5 שעות של"צ. בעקבות כך, הגיש שירות המבחן בקשה להפקעת הצווים ומועד הדיון נקבע ליום 16.5.2016.

שירות המבחן ציין את נסיבותיו המשפחתיות הקשות של הנאשם ואת העובדה שאביו ניתק את הקשר עם האם.

הנאשם מוכר לשירות המבחן מגיל צעיר בשל מעורבותו באירועי משמעת והתנהגות רבים.

שירות המבחן ציין, כי הנאשם שומר על קשר עם המתלוננת, אשר מגיעה לביקור אחת לשבוע, וכי בניגוד למה שהנאשם מסר במסגרת הגשת תסקיר המעצר, ציין הפעם הנאשם כי הוא מעוניין להינשא למתלוננת ולגדל את ילדם המשותף.

שירות המבחן התרשם, כי לנאשם קווי אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, והוא גדל בחסך רגשי ובצל של פגיעה מגיל צעיר. הנאשם התקשה להסתגל למסגרות השונות בחייו ומגיל צעיר החל בניהול אורח חיים שולי ומעורבות בפלילים. כמו כן, התרשם שירות המבחן, כי קיים פער בין רצונו של הנאשם לעריכת שינוי באורחותיו לבין יכולתו וכוחותיו בפועל. שירות המבחן ציין, כי הנאשם מתקשה להתמיד בהליך טיפולי ובמצבי משבר וקונפליקט עלול להתקשות להציב גבולות

להתנהגותו ולהגיב באופן אימפולסיבי וחסר שליטה.

בעת עריכת התסקיר הייתה המתלוננת בחודש התשיעי להריונה ובניגוד למה שדיווחה לשירות המבחן בעת עריכת תסקיר המעצר, ציינה הפעם המתלוננת כי היא מעוניינת בהמשך הקשר הזוגי עם הנאשם ובנישואין עמו. שירות המבחן התרשם, כי מדובר בצעירה חסרת בשלות ובגרות נפשית, בעלת חלקים תלותיים וחלשים בקשר הזוגי, אשר מבטאת יחס מגונן כלפי בן הזוג ומתקשה להתייחס לצדדים מורכבים ובעייתיים בקשר עמו. כמו כן, התרשם שירות המבחן, כי המניע המרכזי להמשך הקשר הזוגי עם הנאשם נובע בעיקר ממצבה המורכב של המתלוננת.

באשר להערכת סיכוי השיקום, ציין שירות המבחן, כי לאור מעורבותו בפלילים בעבר, העובדה כי ביצע את העבירה הנוכחית בהיותו נתון בצו מבחן, ולנוכח ההתרשמות כי במצבי משבר וקונפליקט עלול הנאשם להתקשות להציב גבולות להתנהגות ולהגיב באופן אימפולסיבי וחסר שליטה, קיים להערכת שירות המבחן קושי לצפות את תגובותיו וכי מדובר בהתרשמות "מרמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד ולסיכוי נמוך לשיקום בשלב זה בחייו".

בסופו של תסקיר וגם מאחר שהנאשם שלל צורך בטיפול וכן שלל קושי בתחום האלימות והשליטה בכעסים, המליץ שירות המבחן "על הטלת ענישה מוחשית ומרתיעה".

הארכתי את האמור בתסקיר שירות המבחן לנוכח העובדה, כי המתלוננת הגיעה לבית המשפט בעת הטיעונים לעונש וביקשה להקל עם הנאשם.

המתלוננת, אשר ילדה בינתיים, ציינה בפניי, כי היא והנאשם מבקשים להתחתן ולגדל את הילד ביחד.

המתלוננת ציינה, בין היתר, כי לאחר שיתחתנו, "בהתחלה נצטרך עזרה מההורים אבל נסתדר. אני צריכה אותו בעזרה עם הילד".

במילים עדינות, אציין, כי אינני בטוח שהמתלוננת יודעת מהו הצעד הנכון לעשות ואם אכן עמדתה הנוכחית הינה הנכונה. יחד עם זאת, ברור לי כי המתלוננת נמצאת במצוקה ובעניין זה שותף אני לעמדתו של שירות המבחן.

ומכאן - לטיעונים לעונש.

התובע ציין את חומרת העבירה והציג גזרי דין בהם הוטלו עונשי מאסר בגין עבירה של חבלה חמורה. כך, לדוגמא, בת"פ 8131/09, **מדינת ישראל נ' אליעז** (פורסם במאגרים ביום 20.6.10), גזר בית המשפט המחוזי בבאר שבע 4 שנות מאסר על נאשם אשר דחף מתלוננת שהחזיקה בידה את בנם הפעוט בן השנה והפיל אותה במדרגות.

במקרה אחר, בגין אלימות במשפחה, אישר בית המשפט העליון מאסר לתקופה של 40 חודש (ע"פ 2667/14, **פלוני**

נ' **מדינת ישראל**, פורסם במאגרים ביום 24.11.14).

במיוחד, הדגיש התובע את העובדה כי בית משפט השלום בירושלים בגזר דינו בת"פ 33717-04-13 מיום 1.4.2015 נתן לנאשם הזדמנות בלתי רגילה והסתפק בעונש קל מאוד, אך הנאשם לא ניצל הזדמנות זאת, והפר את האמון שבית המשפט נתן בו בכך שהפר את צו המבחן ואף לא ביצע את שעות השל"צ שהוטלו עליו.

התובע טען, כי יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 3 ל-5 שנות מאסר בצד מאסר מותנה ופיצוי וביקש להעמיד את העונש על 4 שנות מאסר.

ב"כ הנאשם ציין, בעיקר, את נסיבותיו המשפחתיות של הנאשם, אשר, בין היתר, גדל ללא אב ואת החרדה בה היה נתון ואשר גרמה לו לעשות את המעשה.

ב"כ הנאשם הציג גזרי דין בהם הוטלו עונשים קלים יותר בגין עבירות של חבלה חמורה, רובם גזרי דין שניתנו בבית משפט השלום וביקש לקבוע מתחם שבין חצי שנת מאסר שתרוצה בעבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

במתן גזר הדין נצעד במתווה הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין.

אין מחלוקת, כי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הינו שלמות גופו וביטחונו האישי של אדם, במיוחד כאשר מדובר ביחסים בין בני זוג.

מידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע לא הייתה קלה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, מקובל עליי כי למרות שהמחוקק קבע בצידה של העבירה בה הורשע הנאשם עונש מאסר לתקופה של 10 שנים, הרי שמנעד הענישה הינו רחב ובלתי אחיד.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לתיקון 113, הרי שמדובר בתכנון שקדם לביצוע העבירה. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה היה עלול להיות חמור מאוד, לרבות אפשרות פגיעה בעובר. הנזק שנגרם מביצוע העבירה לא היה חמור והסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה היו רצונו החד-צדדי בביצוע הפלה.

בנסיבות אלה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (בתוך מתחם העונש ההולם), מדובר בבחור צעיר כבן 24 אשר הודה בביצוע העבירה ונסיבות חייו היו קשות.

מאידך, עברו הפלילי של הנאשם מכביד מאוד וחרף גילו הצעיר לחובתו הרשעות קודמות החל מהיותו בבית משפט לנוער ועד היום.

לנאשם הרשעות קודמות בעבירות רכוש, מרמה, הפרת הוראה חוקית, כליאת שווא, אלימות ועוד.

חרף גילו הצעיר, נדון הנאשם בעבר לתקופות מאסר שונות (חלקן בוצעו בעבודות שירות ציבוריות ומקצתן במאסר בפועל).

כפי שצינתי לעיל, ביקשה המתלוננת לחוס ולהקל בעונשו של הנאשם.

לעניין עמדתה הנוכחית של המתלוננת, מן הראוי להזכיר שני פסקי דין של בית המשפט העליון.

בע"פ 4245/13, **פרחאת ג'רבן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 1.8.13), התייחס כב' השופט ס' ג'ובראן לעניין זה כדלקמן:

"לכך יש להוסיף, כי יש לבחון את 'שלום הבית' בין המערער למתלוננת במשנה זהירות. נוכח האופי היחודי של עבירות האלימות במשפחה, לא נדירים המקרים בהם נשים שננקטה כלפיהן אלימות מצד בעליהן, חוזרות בהן מתלוננת נוכח לחץ המופעל עליהן, ולא מטעמים כנים. מטעם זה נחקק סעיף 59א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, שקובע שלא תיסגר חקירה רק בשל חזרתה של המתלוננת מתלוננת (ראו: הדר דנציג-רוזן ג דנה פוגץ 'כשאהבה כואבת, על דילמה של נשים החיות בצל האלימות להקל בענישת הפוגע', מחקרי משפט כ"ו 589 (2010); עמנואל גרוס 'האישה המוכה, האם לא הגיעה העת כי המשפט הפלילי יגן עליה', הפרקליט מ"ד (א) 102 (1998); נתן זלוצ'ובר 'מגמות בחקיקה בתחום האלימות בין בני זוג', משפט וחברה 5 (2004)".

בע"פ 2667/14, **פלוני נ' מדינת ישראל**, הורשע המערער בעבירות אלימות במשפחה, ובית המשפט המחוזי הטיל עליו מאסר בפועל לתקופה של 40 חודש. בישיבת הטיעונים לעונש, התייצבה המתלוננת לצידו של בעלה, ומסרה, כי היא מעוניינת לשוב ולחיות עימו. על כך אמר בית המשפט העליון (בפי כב' השופט י' עמית), כדלקמן:

"בין אם מדובר ברצון כן של המתלוננת, בין אם מדובר בתסמונת 'האישה המוכה', ובין אם הדבר נובע מלחצים כאלה ואחרים שהופעלו על האישה - הרי שנוכח האלימות המתמשכת כלפיה משך כל חי' נישואיה עם המערער, איני רואה לייחס משקל רב לעמדה הנוכחית".

בערעור זה, חזר בית המשפט העליון וקבע, כי מקומם של גברים הנוהגים באלימות כלפי נשותיהם הוא מאחורי סורג ובריח, וכי יש להחמיר בדין הן בהיבט הגמול כהבעת סלידה ושאת נפש ממעשי העבירה, והן בהיבט ההרתעה.

בנסיבות העניין אני מוכן להתחשב במידת מה בעמדתה החדשה של המתלוננת, למרות ההסתייגויות שצויינו על ידי ועל ידי שירות המבחן.

אוסף ואומר, כי אילולא עמדתה הנוכחית של המתלוננת, הייתי שוקל להטיל על הנאשם מאסר לתקופה ממושכת יותר.

בשים לב לכך ולאחר ששמעתי דבריהם של הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן, אני מטיל על הנאשם העונשים כדלקמן:

מאסר לתקופה של 20 חודש החל מיום מעצרו, דהיינו 27.10.2015.

מאסר על תנאי למשך 12 חודש ואולם הנאשם לא ישא בו אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה של חבלה חמורה ויורשע עליה.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בסך 25,000 ₪.

יש לשלוח העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, בפומבי.